

Lão Phu Lão Thê

Contents

Lão Phu Lão Thê	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	3
4. Chương 4	4

Lão Phu Lão Thê

Giới thiệu

Thể loại: đoản văn, âm áp, 1×1, HE-***-Chú thích:lão phu lão thê () không phải là vợ chồng già, mà có nghĩa là đôi v

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lao-phu-lao-the>

1. Chương 1

“Lăn xuống giường!”

Tên kia vẫn cố chấp cuộn mình trong đám chăn bông giữa tiếng thét bom rền như thế, Phùng Thiên Tự nhanh nhẹn túm lấy chăn mền hai ba động tác đã gấp gọn lại, đồng thời xách tên Lý Vân Triều đang làu bàu say ke vào phòng vệ sinh.

Ném tấm drap giường dấy bản dấu vết tình tứ hôm qua vào máy giặt, lại thay vào một tấm mới sạch sẽ thơm ngào ngạt, mang chăn gối xếp vào kệ tủ, tấn lại góc giường cho vuông vức, kéo màn dày mở cửa sổ, ánh mặt trời sáng sớm tươi mới không khí mát mẻ tràn ngập căn phòng, Phùng Thiên Tự tựa cửa sổ hít thở khí trời, đang muốn mở miệng khen buổi sáng nay thật đẹp, vừa xoay qua đã thấy Lý Vân Triều để đầu ướt nhem đi ra.

“Anh, anh anh...” Tâm tình tốt đẹp buổi sáng “vèo” một phát biến mất tiêu. Hung dữ bay qua giặt cái khăn lông vắt vẻo trên vai Lý Vân Triều. Cũng không quan tâm hàng xóm có nghe thấy hay không, Phùng Thiên Tự mắng xối xả tên Lý Vân Triều đang ngoan ngoãn cúi đầu trước mặt mình. “Tôi nói một ngàn tám trăm lần anh vẫn không thềm nghe một lần. Đầu ướt không cho phép anh ra ngoài, vào tai này ra tai kia hết rồi hả. Thảm trải dơ anh có thay không, mệt là mệt một mình tôi thôi a, để đầu ướt như vậy cảm lạnh rồi làm sao hả?! Đừng hy vọng tôi sẽ hầu hạ anh, đến lúc đó có bệnh chết tôi cũng không khóc thương đâu! ... Này! Tôi nói anh có nghe không hả? ... Đừng cười nịnh bợ nữa. Chiêu này của anh sớm mất tác dụng rồi! Đừng...!”

Tên ưa cười nịnh bợ ấy lợi dụng thời điểm trộm hôn cái miệng lép chếp không ngừng của anh, lại bị đôi tay không chút thương xót véo khuôn mặt anh tuần đến biến dạng. Thấy rõ khuôn mặt kia, Phùng Thiên Tự tức lại càng tức, khóe mắt xinh đẹp nâng lên!

“Anh không chọc tôi tức chết anh không cam lòng phải không hả! Hả?!” Tay véo má Lý Vân Triều còn tăng thêm chút lực, đã vậy còn nhấn tâm lắc lắc vài cái. Lý Vân Triều bị nhéo đau đốn khóe mắt rưng rưng nhỏ giọt cần xin “Nhẹ tay chút, nhẹ nhẹ chút a ...!”

Kéo mặt Lý Vân Triều vào trước tấm gương trong nhà vệ sinh, trong gương là hình ảnh khuôn mặt đẹp giai bị biến dạng, Phùng Thiên Tự giận sôi máu a!

“Anh xem lại mình chút đi! Đây là hình tượng gì! Tôi thật không rõ, mười năm sống chung với anh, sao tôi chưa bao giờ nhìn thấy anh cạo râu cho sạch sẽ. Anh tự nhìn anh xem giống cái thứ gì! Râu cọng dài cọng ngắn đông một cọng tây một cọng thế này mà gọi là cạo râu đó hả!”

2. Chương 2

Ấn Lý Vân Triều ngồi xuống bồn cầu. “Chờ xú, tôi cạo râu cho anh!... Đừng lộn xộn, nếu không tôi khoét lỗ trên mặt anh đấy!” Thoa một đồng kem cạo râu, Phùng Thiên Tự cẩn thận cạo cạo cái cằm lờm chờm kia. Chưa tới hai phút sau đã xong, dùng khăn lông lau đi kem, Phùng Thiên Tự đối diện với đôi mắt cười trong suốt.

“Cười cười cười! Ai cho anh cười! Tôi mù mới chọn nhầm tên ngu như anh.” Cơn giận có chút tiêu tan, không muốn thừa nhận nụ cười của người kia có lực hấp dẫn vô cùng mạnh, Phùng Thiên Tự xoay đầu qua. “A...!” Đột nhiên hét to một tiếng, Phùng Thiên Tự gờ tuýp kem đánh răng lên. “Sao anh luôn nặn kem từ giữa vậy hả, nói bao nhiêu lần là phải nặn từ đáy lên cơ mà! Tên khốn nhà anh có bao giờ chịu nghe lời tôi nói không vậy, anh...!”

Biết quá rõ là nếu còn để người kia cảm râm thì tám phần mười sẽ vĩnh viễn không chấm dứt, Lý Vân Triều vội vàng ôm cái người gì cũng tốt chỉ mỗi thích cắn nhằn Phùng Thiên Tự ra khỏi nhà vệ sinh, thuận tiện ném tuýp kem trở về bồn rửa mặt.

“Phải phải phải! Anh sai rồi! Vợ đại nhân! Anh nhất định sẽ sửa mà! Tha cho anh đi nha!” Cúi đầu nhận lỗi, Lý Vân Triều sử dụng Thái Cực Quyền (lấy nhu thắng cương)muốn lừa gạt qua ải này. “Sáng nay ăn gì a, anh đói bụng quá a! Thiên Tự, em nấu gì cho anh ăn a!”

“Ăn ăn ăn! Ăn mông anh í! Còn có, ai là vợ anh hả?! Tôi là chồng anh, chồng!” Cho dù là tôi bị đè nhưng tôi là chồng anh.

Vẫn chưa nguôi giận, Phùng Thiên Tự cũng biết mình tức giận vô lý, nhưng mà không nén nổi. Cái tên kia, ra khỏi cửa rõ ràng là người đỉnh đặc năng lực cao, sao ở nhà lại như con sâu bị thịt vậy nè! Cả ngày bị mắng nhiếc cũng không nói lại... Thật đúng là làm cho Phùng Thiên Tự hoài niệm thời gian hai người cãi nhau ầm ỉ!

Mức bát đậu tương đưa cho Lý Vân Triều, Phùng Thiên Tự cũng ngồi xuống gặm bánh bao nóng. Nhéo một miếng bánh bao đút vào miệng Lý Vân Triều, lại nhận bát mức cho hắn thêm bát nữa.

“Anh ăn chậm một chút, không ai tranh với anh, anh vội làm gì!”

“Không được ... Anh hôm nay nay phải đi sớm một chút, công ty có vài bảng báo cáo đưa tới.” Hối hả ăn cho xong điểm tâm, Lý Vân Triều vắt giò chạy vào phòng mặc bộ quần áo mà Phùng Thiên Tự đã chuẩn bị sẵn cho hắn. Chớp mắt, tên đàn ông lồi thối muốn chết kia hóa thành một người trí thức đẹp giai phong thái xuất chúng.

Lý Vân Triều tay cầm cặp bước tới trước Phùng Thiên Tự, mạnh mẽ ôm lấy người có thân hình tinh tế xinh đẹp kia. “Thiên Tự, đến hôn một cái!” Đặt nụ hôn “chóc” lên người đang sống chết giây giữa, Lý Vân Triều cười hì hì nhìn Phùng Thiên Tự trong nháy mắt mặt đỏ hồng. “Em nha, luôn hung dữ quá à vậy mà còn thẹn thùng, thật đáng yêu!”

“Cút đi! Đáng yêu cái gì! Đàn ông hơn ba mươi rồi mà đáng yêu gì, anh cố tình chọc ngoáy tôi ...!” Nổi giận đầy khuôn mặt đẹp giai kia ra. Phùng Thiên Tự xoay người dọn bàn cơm.

Chưa từng thấy tên nào mặt dày như tên này! Mắng hần thì hần cười, đánh hần thì hần mặc cho đánh. Lúc trước hai người còn có những lúc nóng nảy to tiếng, bây giờ chỉ còn một mình Phùng Thiên Tự tự mắng tự chửi tự đánh người mà thôi, nếu người không biết nhìn thấy, còn nghĩ anh khi dễ tên Lý Vân Triều kia!

Thu dọn xong, mặc áo đi làm. Phùng Thiên Tự vừa đi vừa suy nghĩ, nghĩ về cuộc đời mình. Sao người đẹp giai ai cũng yêu như mình, muốn loại tốt nào mà không có?! Sao từ hồi mười mấy tuổi gặp hần đã đui mù chọn hần rồi!

Nhớ lại, từ khi 14 tuổi biết nhau tới nay, đầu tiên là bạn tốt, sau đó không nghĩ là đến trung học vì tò mò mà trao đổi nộ hôn đầu tiên, đến đại học vào một đêm trăng cao gió mát củi khô lửa đốt thế nào lại xảy ra đêm đầu tiên “chảy máu” kia... Sáng hôm sau, mắt to trừng mắt nhỏ xấu hổ cả ngày cuối cùng cũng xác nhận quan hệ yêu đương.

Vốn nghĩ mối quan hệ này không bền lâu, sau khi tốt nghiệp có xa nhau một khoảng thời gian, nhưng hai người đều nhớ thương nhau không chịu được, cuối cùng mặc kệ sống chết bất chấp đến với nhau. Cánh mạng gia đình cũng kinh qua, đời chết không muốn sống cũng diễn qua, chấp tay nói câu thề nguyện bên nhau mười năm trước cũng đã nói qua ...!

Bây giờ, nói trắng ra là vợ chồng lâu năm rồi, cả ngày chìm trong củi gạo dầu muối, dường như tình yêu phai nhạt rồi...!

Trong lúc công việc thư thả, Phùng Thiên Tự chống cằm đắn đo. Gần đây cảm thấy Lý Vân Triều đối với anh có chút lạnh nhạt, không bằng trước kia nùng tình mật ý, không giống trước kia quan tâm âu yếm anh. Xảy ra chuyện gì?! Chẳng lẽ là ...

Không muốn nghĩ tới tình huống kia, Phùng Thiên Tự vội vàng lấy lại tinh thần thu lại ý nghĩ. Mới được chốc lát, dù biết không thể nghĩ loạn nhưng đầu óc cứ vu vơ hướng theo ý nghĩ kia.

Trong chốc lát anh cau mày thở dài, Phùng Thiên Tự dứt khoát chạy đến WC ngồi chồm hổm, khỏi cho mấy đồng nghiệp quan tâm quá đáng làm phiền.

Lấy điện thoại di động bấm gọi cho Lý Vân Triều, chờ vài giây truyền đến tín hiệu tắt máy. Ngây ngốc một lúc, mới cân nhắc bây giờ là giờ làm ...! Gấp điện thoại lại, cúi đầu buông tiếng thở dài, tâm tình không biết là tư vị gì, rầu rĩ, buồn bã!

3. Chương 3

Trở lại bàn làm việc tiếp tục vui đầu phần đầu với đám công văn, xoay bút, đánh máy, phát ra tiếng “tạch tạch tạch” và “roẹt roẹt roẹt” vô cùng khoa trương.

Hết giờ làm. Lê bước chậm chậm về nhà. Lý Vân Triều còn chưa về, đứng ở cửa một hồi lâu, Phùng Thiên Tự mới đi vào. Trở mình đóng cửa, nhìn chăm chăm đồng hồ treo tường không chớp mắt. Tiếng “tíc tíc” đồng hồ nghe vô cùng rõ trong không gian im ắng, nhìn kim dài chỉ đến số 7, không biết qua bao lâu sắc trời dần buông trong phòng cũng chìm vào bóng tối ... Lý Vân Triều còn chưa về.

Nhàm chán tựa vào ghế salon, như trước nhìn chăm chăm đồng hồ, Phùng Thiên Tự nghĩ tới nhiều chuyện xa xưa.

Những ngày tuyết rơi dày, hai người bọc một chiếc áo bông cười hì hì bàn chuyện tương lai. Chỉ cần có tương lai, ai còn quan tâm phòng trọ không có lò sưởi! Hay những buổi trưa bị muỗi đốt cùng nóng nực không ngủ được, dặt tay nhau đi tị nạn ở khu mua sắm có điều hòa mát lạnh, mua mỗi người que cà-rem cây, chờ đến tối mát mẻ mới trở lại căn phòng thuê nho nhỏ nắm tay nhau ngủ! Bốn năm sau khi hai người bỏ nhà, Lý Vân Triều nhận được điện thoại từ gia đình, ba mẹ chỉ nói 1 câu “Ngày nào đó... dẫn người ta

cùng về ăn bữa cơm đoàn viên, đừng ủy khuất người ta!” Ngày đó hai người ôm nhau vừa khóc vừa cười trải qua một đêm không ngủ. Không lâu sau, ba mẹ Phùng Thiên Tự cũng gọi đến, bảo mang Lý Vân Triều về nhà, mặc dù ba mẹ mình không nhiệt tình nhưng cũng có thể nói chuyện hai ba câu...! Được gia đình hai bên hỗ trợ kinh tế, bọn họ có thể thuê căn phòng khá hơn, cuộc sống hằng ngày cũng đỡ tốn tiền hơn, công việc thay đổi, lương cao, ngày qua ngày càng hạnh phúc, nhưng bây giờ ngày ngày cuộc sống quá bình thản rồi...!

Phùng Thiên Tự nhẹ xoa ngực, nỗi bất an chậm rãi xuất hiện này là sao?! Lý Vân Triều không còn như trước ôm mình không buông tay, bây giờ về nhà là nhảy lên bàn ăn, ăn xong leo lên giường lăn ra ngủ, dù mình nói nhiều điều khó nghe nhưng hắn cũng chỉ cười qua loa cho xong việc, ngay cả nói cũng không nói lại; trừ khi bản thân tức giận cực kì, hắn mới lên tiếng dõng dạc vài câu.

Rốt cuộc là giận cái gì?! Rốt cuộc là tức ai?! Rốt cuộc hay chỉ là muốn Lý Vân Triều chú ý đến mình...?! Tình yêu mười năm qua của hai người dần lạnh lẽo sao?! Có một ngày tình cảm sẽ biến mất hay không?! Sau đó hai người nhìn lại mới phát hiện mười năm như mộng?! Tỉnh mộng rồi nên cái gì cũng chưa từng xảy ra...!

Xoắn mười ngón tay, nghĩ muốn khóc! Tên kia nha, là người cùng mình đi nửa cuộc đời rồi nha...! Phùng Thiên Tự cắn môi dụi mắt.

Đang xuất thần, đột nhiên sáng mắt chiếu tới làm đau mắt, lấy tay che lại, Phùng Thiên Tự không ngăn cản nước mắt tuôn rơi.

“Em về rồi à, Thiên Tự, sao không mở đèn...!” Lý Vân Triều vừa vào nhà đã mở đèn xua đi bóng tối, buông mấy thứ đang cầm trên tay, cởi áo khoác mới phát hiện Phùng Thiên Tự ngồi ngầy người ôm mặt, nhìn có chút không đúng.

“Làm sao vậy?!” Đi tới kéo tay Phùng Thiên Tự xuống, nhìn thấy đôi mắt hồng hồng ướt át. “Sao vậy làm sao vậy?! Sao em lại khóc?! ... Trong người không khỏe hay sao?! Thiên Tự?! Nói anh nghe!” Lý Vân Triều cũng nóng nảy, đã lâu lắm rồi không thấy Phùng Thiên Tự khóc thương tâm như vậy... Thời gian đau khổ đã qua rất nhiều năm trước, sao bây giờ còn vẻ mặt này, nước mắt này!

Ôm Phùng Thiên Tự vào lòng, trái tim Lý Vân Triều đau đớn. “Đừng khóc mà, có chuyện gì em hãy nói cho anh biết, có chuyện gì chúng ta cũng có thể nghĩ biện pháp giải quyết, có chuyện gì mà không thể nói với anh chứ, em đừng tự mình chịu.”

“Em yêu anh!”

Hai tay ôm lấy thắt lưng rắn chắc, Phùng Thiên Tự chôn đầu vào lồng ngực rộng lớn của người kia. “Em yêu anh, Vân Triều. Đời này em chỉ yêu một mình anh, anh phải... yêu em thật nhiều!” Không muốn khóc lóc yếu đuối, nhưng nước mắt này chỉ có một người từng thấy qua.

“Dĩ nhiên anh yêu em rồi, anh yêu chỉ duy nhất một mình em thôi!” Lý Vân Triều nhẹ nhàng xoa tóc Phùng Thiên Tự, người yêu của mình nha, hay suy nghĩ lung tung, mặc dù bình thường cố gắng kiên cường, nhưng những lúc yếu đuối như vậy thật làm người ta đau lòng, lúc đầu không phải mình bị vẻ cứng đầu này hấp dẫn đến không có đường lui sao!

“Nhưng... Ba mẹ anh kỳ thật hy vọng chúng ta chia tay để sống cuộc sống bình thường, ba mẹ anh nghĩ như vậy đấy. Mặc dù bây giờ họ đối với chúng ta không còn lạnh lùng như trước nhưng mà tận đáy lòng cũng chưa chấp nhận em với ... Em... Em sợ, em sợ có một ngày anh không thương em nữa, em sẽ... em...” Nước mắt rơi càng dữ dội, Phùng Thiên Tự nắm chặt áo Lý Vân Triều khóc không thành tiếng.

4. Chương 4

Hôn lên đôi mắt đầm nước, Lý Vân Triều mỉm cười.

“Không có gì phải sợ, Thiên Tự! Chúng ta sẽ không chia tay, dù ba mẹ không ủng hộ nhưng họ cũng không phản đối. Chúng ta sẽ không bao giờ xa nhau, chỉ cần chúng ta hiểu trái tim mình.” Ôn nhu nhìn Phùng Thiên Tự, “Chúng ta yêu nhau nhiều năm như vậy rồi, còn có gì phải sợ chứ, anh yêu em hơn mười năm còn có thể yêu em thêm mấy chục năm nữa. Không phải chúng ta đã nói sẽ yêu nhau đến đầu bạc răng long sao! Tin tưởng anh, em cũng tự tin lên như vậy không có gì có thể chia cách chúng ta.”

Lý Vân Triều lấy cái hộp quà, mở ra trước mặt Phùng Thiên Tự. “Thích bánh kem này không?”

Chăm chăm nhìn dòng chữ trên chiếc bánh, Phùng Thiên Tự choáng váng.

“Yêu dấu à, chúng ta quen nhau được 20 năm rồi!”

“Này... Này... Đây là...” Nhìn dòng chữ, Phùng Thiên Tự há to miệng nhưng không nói được câu nào hoàn chỉnh, không thể làm gì khác là nhìn Lý Vân Triều đang cười cười.

Lý Vân Triều cúi đầu cúi đầu hung hăng hung hăng hôn Phùng Thiên Tự một cái, đầu lưỡi hồng nhật xinh đẹp khoe léo lắt rất mê người, chính vì như thế nên năm mười sáu tuổi mình đưa ra điều kiện hôn nhau, vậy mà tên ngốc kia mở cặp mắt to tròn hoang mang ngơ ngác cắn câu chữ. “Em quên rồi sao?! Hôm nay là kỉ niệm ngày chúng ta quen nhau đó, trời ạ! Khi anh đi mua bánh ngọt nha, cô bé bán hàng vừa nghe anh cùng vợ đã trải qua hai mươi năm như một ngày, từ thanh mai trúc mã đến tương thân tương ái lâu như vậy, hâm mộ khen anh là người đàn ông si tình chung thủy hiếm có đó nhá! Ha ha...!” Tâm tình ngọt ngào! Lý Vân Triều nhớ tới lúc ấy không khỏi cười ngu.

Hai mươi năm rồi, thật không dễ dàng a! Những ngày mưa gió đã qua rồi, bây giờ chỉ còn những khoảng không bình lặng sau giông bão, giấc mơ đã trở thành sự thật. Chỉ có một chuyện, đó là tình yêu trong tim chưa bao giờ thay đổi!

“Em không phải là vợ anh, em là chồng anh!” Phùng Thiên Tự mặt đỏ mắt nóng vui trong lòng Lý Vân Triều. Nhìn dòng chữ trên bánh, Phùng Thiên Tự nho nhỏ thở thở oán giận. “Bất quá là ngày gặp nhau mà thôi, nhớ rõ thế làm gì...! Nhớ mấy ngày sinh nhật và kỉ niệm được rồi, anh không ngại nặng đầu ...!”

Ôm Phùng Thiên Tự và bánh, Lý Vân Triều cười khúc khích không ngừng. “Sao anh có thể không nhớ rõ chứ! Lần đầu gặp, em giúp mấy thằng bạn em đánh anh, em đá vào thắt lưng anh, rồi cầm hộp bút đánh bẻ đầu anh. Sau ba mẹ bắt hòa giải, chúng ta đánh nhau mới thành bằng hữu...”

“Không chỉ ngày mình quen nhau, lần đầu hôn, lần đầu tỏ tình, lần đầu lên giường, lần đầu ở chung... Đường như không hề ít kỉ niệm nha, ha ha, Thiên Tự, những ngày đó anh đều nhớ kỹ! Chúng ta có thể chúc mừng cuộc đời rồi lại cố gắng thật nhiều!” Lý Vân Triều vẽ mặt hạnh phúc.

Đắm đắm đầu Lý Vân Triều, Phùng Thiên Tự tươi cười. “Anh rảnh quá khi không lại đi nhớ mấy thứ linh tinh ấy... Bệnh à!” Tuy nói khó nghe nhưng ánh mắt không hề rời dòng chữ trên bánh. “Anh dạo này đối với em rất lạnh lùng, em còn nghĩ anh chán em rồi, anh không tốt với em như trước nữa, cả ngày lười biếng không thèm để ý tới em, làm em buồn lắm nha...!” Vui đầu vào vai Lý Vân Triều làm nũng, Phùng Thiên Tự nói ra hết bất mãn mấy ngày nay.

“Phải phải phải, là anh sai! Gần đây công ty nhiều việc quá, không quan tâm em là anh sai. Bất quá cuối tháng này công trình hoàn thành rồi, anh lấy mấy ngày nghỉ phép năm anh dành dụm, không phải tháng sau em cũng nghỉ phép sao, mình đi du lịch đi có được không, Thiên Tự! Xem như đi tuần trăng mật!”

“Đi cái đầu anh ấy, lâu như vậy rồi còn đòi tuần trăng mật cái gì, anh đừng dọa chết người nha! Đẩy mặt Lý Vân Triều ra, Phùng Thiên Tự vui vẻ đến lộ hết ra mặt.

Bắt được tay Phùng Thiên Tự, Lý Vân Triều tiến lên hôn, không để người yêu có cơ hội trốn mất. “Do em quyết định đó nha, để em khỏi uất ức cả ngày ngâm mình trong củi gạo muối dầu làm tình cảm phai nhạt...!”

Quần áo này giờ cọ sát dính bơ kem, nhưng Phùng Thiên Tự không hề nhăn nhó như vậy khó tấy. Đột nhiên cảm giác được, tình yêu xoay quanh củi gạo muối dầu Kỳ thật cũng có rất nhiều ý vị ...

[Hoàn]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lao-phu-lao-the>